

ΚΥΨΕΛΗ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ: ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤ. ΑΘ. ΚΑΛΥΒΑΣ ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ

14

ΠΕΡΙ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΣ

★ ΑΝΩ ΓΛΥΦΑΔΑ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1960 ★

Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου

ΠΕΡΙ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΣ

Ὅταν εἰσέλθω σ' ἕνα σπίτι, κάποιου ποὺ εἶναι ἀκαλαίσθητος ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἰδῶ νὰ εἶναι στολισμένο μὲ κάθε λογιῶν λουλούδι, θὰ καταλάβω ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης αὐτὸς δὲν ἔχει καὶ τίποτε ἄλλο γιὰ πολυτιμώτερο χτῆμα, παρὰ ἐκεῖνα ποὺ βλέπουν τὰ μάτια. Φανερὸν ὅτι αὐτὸς καλλωπίζει τὰ ἄψυχα ἐνῷ τὴν ψυχήν του τὴν ἀφίνει χωρὶς κοσμήματα. Ἂν καὶ ἀμέτρητοι εἶναι οἱ φτωχοὶ ποὺ στέκονται στὴν πόρτα του καὶ ἀφίνουν μιὰ κραυγὴ ἀξιολύπητη, αὐτὸς ἀρνεῖται νὰ δώσῃ κάτι καὶ δικαιολογεῖται στοὺς ζητιάνους πῶς δὲν μπορεῖ ν' ἀνταποκριθῇ σ' ὅσα ζητοῦν. Καὶ μὲ τὴ γλῶσσα ὁρκίζεται ἐπάνω σ' αὐτό, ἀλλὰ τὸ χέρι ὅμως ἐλέγχει. Γιατὶ καὶ ἀμίλητο ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ψευδολογία, ἀφοῦ ἐπάνω στὸ δάκτυλό του ὑπάρχει ἀστραφτερὸ τὸ δακτυλίδι. Ἄθλιε καὶ δυστυχισμένε. . .Σ' ἐρωτῶ: ἕνα σου δακτυλίδι μονάχα, πόσους θὰ ξεχρέωνε; Πόσα κατεστραμμένα σπίτια θὰ ἔσωζε; Ἕνα σου κιβώτιο ρουχισμοῦ ἠμπορεῖ ὁλόκληρο λαὸ ποὺ τρέμει ἀπ' τὸ κρῦο νὰ τὸν σώσῃ. Ἀλλὰ σὺ προτιμᾷς νὰ διώξῃς τὸ φτωχὸ μ' ἄδεια τὰ χέρια, χωρὶς νὰ φοβᾶσαι τὴν ἀνταπόδοσι τοῦ Δικαίου Κριτοῦ. Μάθε το λοιπόν: Δὲν ἐλέησες; Δὲν θὰ ἐλεηθῇς. Δὲν ἄνοιξες τὸ σπίτι σου; Θὰ ἀποπεμφθῇς ἀπὸ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔδωκες ψωμί; Δὲν θὰ λάβῃς αἰωνία ζωή. Λὲς πῶς εἶσαι φτωχός· συμφωνῶ, γιατὶ φτωχὸς εἶναι ὅποιος στερεῖται πολλῶν πραγμάτων. Ἀλλὰ μᾶς κάνει πολλῶν πραγμάτων φτωχούς, ἡ ἀχορτασιά. Ζητᾶτε ἐπάνω στὰ χρήματα ποὺ ἔχετε νὰ προσθέσετε ἄλλα τόσα. Καὶ σὰν τὰ διπλασιάσετε, ζητᾶτε ἄλλα τόσα. Καὶ μολονότι συνέχεια γίνονται πολλὲς προσθῆκες στὰ ὑπάρχοντα, δὲν σταματᾷ ἡ ὁρμὴ πρὸς τὰ περισσότερα, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνοίγει τὴν ὄρεξί σας. Ὅπως καὶ οἱ μέθυσοι ζητοῦν νὰ πιοῦν περισσότερο, ὅταν πολὺ πίνουν, ἔτσι καὶ οἱ νεόπλουτοι σὰν ἀποκτήσουν πολλά, ζητοῦν περισσότερα, μεγαλώνοντας τὴν ἀρρώστεια μὲ τὶς συνεχεῖς προσθῆκες. Ἔτσι φυγαδεύεται ἡ φροντίδα γιὰ τ' ἀντίθετα. Αὐτοὺς δὲν τοὺς εὐφραίνουν αὐτὰ ποὺ ἔχουν μπροστά τους, κι' εἶναι τόσα πολλά, ὅσο τοὺς στενοχωροῦν ἐκεῖνα ποὺ τοὺς λείπουν καὶ ποὺ φαντάζονται πῶς τοὺς εἶναι ἀπαραίτητα. Καὶ ἐνῷ ἔπρεπε αὐτοὶ νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι καὶ ἱκανοποιημένοι, ποὺ μέσα σὲ τόσους αὐτοὶ εἶναι εὐ-

πορώτεροι, ἐν τούτοις σὰν πλεονέκτες, νοιώθουν δυσφορία, καὶ ψυχικὸ πόνο, γιατὶ ἔρχονται δεύτεροι ἢ τρίτοι ἀπὸ τοὺς πάμπλουτους. Καὶ δὲν συγκρίνονται μ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται πιὸ κάτω, ὥστε νὰ δοξάζουν τὸν Εὐεργέτη Θεὸ μὲ ὅσα ἔχουν, ἀλλὰ μὲ τὴ σύγκρισι ποὺ κάνουν τοῦ ἑαυτοῦ των πρὸς ἐκείνους ποὺ ὑπηρετοῦν τὸν πλοῦτο, σκέπτονται πόσα τοὺς λείπουν, γιὰ νὰ τοὺς φθάσουν. Καὶ μὲ τὴ σκέψι αὐτὴ φθάνουν στὸ συμπέρασμα πῶς στεροῦνται τῶν ἱκανοτήτων ἐκείνων. Ἔτσι πέφτουν σὲ μελαγχολία καὶ αὐτοκατηγοροῦνται. Ἑπόμενον: Γιατὶ ὅσοι ξέφυγαν ἀπὸ τὴ φυσικὴ γραμμὴ τῆς πορείας των καὶ τράβηξαν δίπλα στὴν πλαγιά, δὲν μποροῦν πιὰ νὰ συγκρατηθοῦν στὸν κατήφορο ποὺ πῆραν. Γιατί, ὅσος καὶ ἂν εἶναι ὁ τόπος γύρω ποὺ τοὺς περιβάλλει, αὐτοὶ ἔχουν ἀνάγκη τοῦ ἴσου ἢ καὶ κάτι παραπάνω, προκειμένου νὰ σιγουρέψουν τὴν ἱκανοποίησι τῆς ἐπιθυμίας των. Ὁ Σόλων εἶπε: Γιὰ τοὺς ἄνδρας δὲν ὑπάρχει τὸ «ἀρκεῖ» τοῦ πλούτου. Καὶ ὁ Θίογνις ποὺ εἶναι δάσκαλος σ' αὐτὰ λέγει: «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι πλούσιος, οὔτε τὸ εὔχομαι. Θέλω μόνο νὰ ζῶ στὰ λίγα, χωρὶς κακία.» Ἐγὼ μάλιστα θαυμάζω τὸν Διογένη ποὺ ὅλα τ' ἀνθρώπινα περιφρονοῦσε. Αὐτός, ἀπέδειξε πῶς ἦτο πλουσιώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως μὲ τὸ νὰ ἀρκεσθῇ στὰ λιγώτερα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὴ ζωή, παρὰ ἐκεῖνος. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς πλεονέκτας δὲν ἀρκοῦν ἀμέτρητα στρέμματα γῆς καὶ στάνες ὁλόκληρες ζώων παντὸς εἴδους. Καὶ ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ ἀνεβαίνουν τὶς σκάλες σηκώνουν συνέχεια πρὸς τὸ παραπάνω σκαλοπάτι τὸ πόδι καὶ δὲν ἀπομακρύνονται πρὶν τὸ πατήσουν γερά, ἔτσι κι' αὐτοὶ σὰν φθάσουν στὴν γραμμὴ τοῦ πλουσίου μὲ τὸν ὁποῖον συγκρίνουν τὰ ὑπάρχοντά τους ἐμμέσως γκρινιάζουν μὲ τὸν ἑαυτόν τους, πῶς θὰ ἐξισωθοῦν μὲ τὸν πλουσιώτερό τους. Καὶ σὰν τὸν φθάσουν φροντίζουν, συνέχεια, νὰ ἔλθουν στοῦ ἄλλου τὴν οἰκονομικὴ βαθμίδα. Καὶ δὲν σταματοῦν νὰ ὁρμοῦν πρὸς τέτοιες κατακτήσεις μέχρις οὗ σηκωθοῦν ψηλὰ καὶ κατατσακισθοῦν σὰν πέσουν ἀπ' τὸ ὑψωμένο τους πτῶμα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ πλεονέκτου θαμμένη μέσα στὸ πάθος τῆς φιλοχρηματίας, δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο παρὰ χρυσάφι καὶ ἀσῆμι, σὰν τοὺς ψυχοπαθεῖς ποὺ δὲν βλέπουν τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ φαντάσματα τῆς ἀρρώστειας των. Ὁ πλεονέκτης εὐχαριστεῖται νὰ ἴδῃ μᾶλλον χρυσόν, παρὰ τὸν ἥλιον. Εὔχεται νὰ γίνουν ὅλα χρυσάφι, καὶ μὲ κάθε τρόπο ἐργάζεται γι' αὐτό. Καὶ τί δὲν μηχανεύεται γιὰ τὸ σκοπό του. Τὸ σιτάρι χρυσάφι τοῦ γίνεται. Τὸ κρασὶ σὲ χρυσάφι

συμπυκνοῦται. Τὰ προβατόμαλλα χρυσώνονται. Κάθε ἐμπορικὴ πρᾶξις, κάθε ἐπινόησις, χρυσάφι τοῦ προσκομίζει. Αὐτὸς ὁ χρυσός, χρυσὸν ἀποφέρει, μὲ τὴν μέθοδον τῶν δανεισμάτων, χωρὶς νὰ σβύνεται μ᾿ αὐτὸ ἡ ἐπιθυμία τοῦ χρήματος. Καὶ τὰ μὲν λιχούδικα παιδιά, σὰν τὰ παραχορτάσουμε, τὰ κάνουμε μόνα τους νὰ κόβουν τὴ λαιμαργία τους μὲ τὸ νἄχουν μπροστά τους φαγώσιμα σὲ πλεονασμό. Ὅμως δὲν παρατηρεῖται τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν πλεονέκτη. Γιατί, ὅσο περισσότερα ἀποκτᾷ, τόσο καὶ περισσότερον ἀνοίγει ἡ ὄρεξίς του. Ἡ φωτιὰ σὰν φουντώσῃ,προχωρεῖ μὲ ταχύτητα νὰ δαπανήσῃ κάθε τι ποὺ καίγεται καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν σταματήσῃ, μέχρις ὅτου ὅλα τὰ μεταβάλῃ σὲ στάχτη. Ἀλλὰ ποιὸς θὰ συγκρατήσῃ τὸν πλεονέκτην; Καὶ τῆς φωτιᾶς ἀκόμη εἶναι φοβερώτερος, γιατὶ ὅλα συνέχεια προσπαθεῖ νὰ τὰ καταφάγῃ. Ἂν ἀφαιρέσῃ ὅσα ἔχει ὁ διπλανός του, τότε μπρὸς στὰ μάτια του προβάλλουν τοῦ γείτονά του: τἄρπαξε κι᾿ αὐτά. Καὶ δὲν ἱκανοποιεῖται στὸ σωρὸ τὸ δικό του, ἀλλὰ σ᾿ ὅσα τοῦ λείπουν καὶ βρίσκονται στὰ χέρια τῶν γειτόνων του. Δὲν τὸν εὐχαριστοῦν αὐτὰ ποὺ ἀπέκτησε, ἀλλὰ τὸν στενοχωροῦν ὅσα τοῦ λείπουν. Δὲν δίνει προσοχὴ στὴν ἀπόλαυσιν ποὺ τοῦ παρέχουν ὅσα μάζεψε, ἀλλὰ κατασκοτώνεται καὶ ἀδυνατίζει μὲ τὴ σκέψι πῶς ν᾿ ἀποκτήσῃ περισσότερα ἱκανοποιῶντας τὴν ἐπιθυμία του. Ἀπ᾿ ἐδῶ προέρχονται οἱ ἀϋπνίες, οἱ ἀνησυχίες, οἱ φροντίδες: «Τὶ νὰ κάμω; Θὰ χαλάσω αὐτὲς τὶς μικρές μου ἀποθῆκες καὶ θὰ κατασκευάσω ἄλλες μεγαλύτερες». «Ἄφρον, αὐτὴν τὴν νύχτα σοῦ ζητοῦν τὴν ψυχή. Ὅσα ἑτοίμασες σὲ ποιὸν θ᾿ ἀνήκουν;» Ξεπερνᾷ τὴν κόλασι τὸ γέλοιο τῆς ἀρνήσεως. Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ σὲ λίγο, θέλει δὲν θέλει, φεύγει ἀπ᾿ αὐτὸν τὸν κόσμον τῆς ὕλης, τὶ σχεδιάζει; «Θὰ χαλάσω τὶς ἀποθῆκες μου». Καλὰ θὰ κάμῃς, θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα ἐγώ. Γιατὶ πραγματικὰ αὐτὴν τὴν τύχη πρέπει νἄχουν οἱ ἀποθῆκες τῆς ἀδικίας. Τὸ χάλασμα. Ξεθεμελίωσε λοιπὸν μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια, ὅσα κακῶς ἔχτισες. Διάλυσε τὰ σταροκιβώτια ἀπὸ τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν ἔφυγε μ᾿ ἐλεημοσύνην. Ἐξαφάνισε ἀπ᾿ τὴ μέση κάθε κτίριο ποὺ φρουρεῖ τὴν πλεονεξία σου, ξεσκέπασε τὶς στέγες, ἀφαίρεσε τοὺς τοίχους, φέρε στὰ μάτια τοῦ ἥλιου τὸ μουχλιασμένο σιτάρι, βγάλε ἀπ᾿ τὴ φυλακὴ τὸν δεσμευμένο πλοῦτο καὶ ἄνοιξε σὲ πανηγῦρι, τοῦ μαμωνᾶ τὶς κρύπτες. «Θὰ χαλάσω τὶς ἀποθῆκες μου καὶ μεγαλύτερες θὰ χτίσω». Καλά, ἂν κι᾿ αὐτὲς τὶς γεμίσῃς, ἄραγε τὶ ἄλλο θὰ σκεφθῇς; Μήπως καὶ πάλιν θὰ ἔχωμε χαλάσμα-

τα καὶ πάλιν οἰκοδομές; Ἀλλ' ὑπάρχει ἀπ' αὐτὸ μεγαλυτέρα ἀνοησία, τοῦ νὰ κουράζεσαι ἀδιάκοπα, νὰ στρώνεσαι σὲ οἰκοδομὲς καὶ πάλι σὲ γκρεμίσματα;

Πλεονέκτη! Ἂν θὰ ἤθελες ν' ἀκούσῃς τοῦ Χριστοῦ τὰ λόγια «πώλησον τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ δὸς πτωχοῖς» γιὰ νἄχῃς ἐφόδιο μιᾶς αἰωνίας ἀπολαύσεως, ἐσὺ θἄφευγες καταπικραμένος. Ἂν ὅμως ἀκούσῃς: «δῶσε χρήματα στὶς γυναῖκες τῆς ματαιοδοξίας, δῶσε στοὺς λιθοξόους, στοὺς μαραγκούς, στοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὰ μωσαϊκὰ τῶν σπιτιῶν, στοὺς ζωγράφους, τότε νοιώθεις χαρὰ σὰν κάτι πολυτιμώτερο ν' ἀπέκτησες. Δὲν βλέπεις αὐτοὺς τοὺς τοίχους ποὺ ὁ χρόνος ἰσοπέδωσε καὶ τὰ ἐρείπιά τους εἶναι σ' ὁλόκληρη τὴν πόλι σὰν ἕνα ἐμπόδιο; Κι' ἐρωτῶ: Τὴν ἐποχὴν ποὺ αὐτὲς οἱ οἰκοδομὲς ἐκτίζοντο, πόσοι φτωχοὶ ὑπῆρχαν στὴν πόλι, ποὺ παρεμερίζοντο περιφρονητικά, γιατὶ τὸ χρῆμα τὸ ἀπορροφοῦσαν τὰ κτίρια; Ποῦ εἶναι λοιπόν, τώρα ἡ λαμπρὴ αὐτῶν τῶν ἔργων κατασκευή; Ποῦ βρίσκεται ἐκεῖνος ποὺ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὰ μεγαλουργήματά του; Φαίνονται πουθενά; Τὰ ὑλικὰ κτίρια μετεβλήθησαν σὲ ἀνακατωμένα ἐρείπια καὶ χάθηκαν, ὅπως αὐτὰ ποὺ γιὰ παιγνίδια τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔχτισαν στὴν ἄμμο. Αὐτὸς ποὺ τὰ ἔχτισε κατέβηκε στὸν Ἅδη μετανοιωμένος, γιατὶ σκοτώθηκε νὰ χτίσῃ κάτι μάταια πράγματα.

Ἄνθρωπέ μου, τὴν ψυχή σου κράτησε μεγάλη. Οἱ τοῖχοι, εἴτε μικρότεροι, εἴτε μεγαλύτεροι, τὶς ἴδιες ἀνάγκες θεραπεύουν. Ἂν θέλῃς ἐσύ, ἀποθῆκες ἔχεις: τὰ σπίτια τῶν φτωχῶν. Μάζεψε γιὰ τὸν ἑαυτόν σου οὐράνιον θησαυρό. Ὅσα ἐκεῖ τοποθετοῦνται, οὔτε τὰ συνοδεύουν σκουλήκια γιὰ νὰ τὰ καταστρέψουν, οὔτε ἡ σαπίλα τὰ κατατρώγει, οὔτε λησταὶ τὰ κατακλέβουν. Ἀλλὰ θὰ εἰπῇς: Τότε θ' ἀρχίσω νὰ δίνω στοὺς φτωχούς, ὅταν γεμίσω καὶ τὴν ἄλλην μου ἀποθήκην. Βλέπω πῶς κανόνισες μονάχος σου νὰ ζήσῃς πολλὰ χρόνια... Μὰ πρόσεξε μήπως σὲ προλάβῃ κάποιος ποὺ βιάζεται νὰ κλείσῃ τὴ δική του προθεσμία, χωρὶς νὰ σὲ προειδοποιήσῃ. Ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ εἶπες δὲν φανερώνουν ἄνθρωπο μὲ καλὴ διάθεσιν, ἀλλὰ πονηράν. Γιατί, τὰ λὲς αὐτά, ὄχι γιὰ νὰ κάμῃς τὰ λόγια πρᾶξιν, ἀλλὰ γιὰ νὰ γλιστρήσῃς ἀπὸ τὸ ἐνοχλητικὸ παρόν. Τί σ' ἐμποδίζει, δηλαδή, νὰ δώσῃς τώρα, ἐκεῖνο ποὺ τάζεις αὔριο; Δὲν εἶναι στὰ πόδια του ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀνάγκης; Δὲν εἶναι γεμάτες οἱ ἀποθῆκες σου; Ὁ μισθός σου δὲν εἶναι ἕτοιμος ἀπὸ τὸν Θεόν; Ἡ ἐντολὴ τῆς ἐλεημοσύνης δὲν εἶναι ξάστερη; Αὐτὸς

ποὺ πεινᾷ καθημερινῶς ἀδυνατίζει. Ὁ γυμνὸς κοκκαλιάζει ἀπ' τὸ κρῦο. Ὁ ὀφειλέτης πνίγεται ἀπ' τὴν ἀγωνία. Καὶ σὺ ἀναβάλλεις γιὰ αὔριο τὴν ἐλεημοσύνη σου; Ἄκουσε τὶ λέγει ὁ Σολομών: «Νὰ μὴν εἰπῇς στὸ φτωχὸ φῦγε καὶ ξαναγύρισε» ἀφοῦ τώρα μπορεῖς νὰ κάμῃς τὸ καλό. Δὲν ξέρεις τὶ θὰ παρουσιάσῃ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα. Ἔπειτα ἐνῷ δίνεις χρυσάφι καὶ ἀγοράζεις ἄλογο, δὲν μελαγχολεῖς. Ὅμως, ὅταν σὲ συμβουλεύουν νὰ κάμῃς ἕνα καλὸ μὲ ὑλικὰ φθαρτὰ πράγματα γιὰ νὰ πάρῃς Βασιλείαν Οὐρανῶν, δακρύζεις, καὶ διώχνεις αὐτὸν ποὺ σοῦ ζητεῖ, καὶ ἀρνεῖσαι τὴν ἐλεημοσύνη μὲ χίλιες δυὸ ἁμαρτωλὲς προφάσεις. Τὶ θ' ἀπαντήσῃς στὸν Κριτὴν ἐσὺ ποὺ ντύνεις τοὺς τοίχους κι' ἀφίνεις γδυτὸ τὸν ἄνθρωπο; Στολίζεις τ' ἄλογα καὶ παραβλέπεις τὸν ἀδελφὸν ποὺ βρίσκεται σὲ ἐξαθλίωσιν; Ἀφίνεις τὸ σιτάρι νὰ σαπίζῃ καὶ δέν χορταίνεις τοὺς πεινασμένους; Θάφτεις στὴ γῆ τὸ χρυσὸ καὶ δὲν λογαριάζεις τὴν στενοχώρια τοῦ ἄλλου; Ὁ φτωχὸς αὐτὸ λογαριάζει καὶ βρίσκει πὼς μέσα του δὲν ὑπάρχει χρυσός, οὔτε καὶ εἶχε ποτέ. Ὡς πρὸς τὰ σκεύη του, οὔτε κἂν μπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος γιὰ τὴν ἀξία τους, γιατὶ εἶναι φτωχοῦ χτήματα, ἄξια ἐλαχίστης τιμῆς. Λοιπόν; Ἂν ὁ δυστυχὴς τότε ρίξῃ τὴ ματιά του στὰ παιδιὰ πόσο ἀξίζουν γιὰ νὰ τὰ φέρῃ στὸ σκλαβοπάζαρο πρὸς πώλησιν, σκέψου ἐδῶ, τὶ πάλη γίνεται μεταξὺ πατρικῆς καρδιᾶς καὶ τῆς πείνας ποὺ τὸν πιέζει. Ἡ πεῖνα ἀπειλεῖ μὲ σκληρὸν θάνατον. Ἡ πατρικὴ καρδιὰ ἀπ' τὴ φύσι της ἀντιστέκει, καὶ συμβουλεύει νὰ πεθάνῃ καλλίτερα ὁ πατέρας μαζὶ μὲ τὰ παιδιά. Καὶ πολλὲς φορές, τὴν τελευταία στιγμὴ συνεκρατήθη. Κι' ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὴ βία τῆς ἀνάγκης. Καὶ τὶ ζητάει ὁ Πατέρας; Ποιὸ ἀπ' αὐτὰ νὰ παραμερίσω; Τὶ τὸ εὐχάριστον θὰ ἰδῇ ὁ σιτοπώλης; Νὰ καταπιασθῇ μὲ τὸν πιὸ μεγάλο; Ντρέπομαι τὰ γηρατειά του. Μὲ τὸν νέον; Φαίνομαι ἐπιεικὴς στὴν ἡλικία του ποὺ μένει ἀναίσθητη μπροστὰ στὶς συμφορές. Αὐτὸς φέρει χτυπητά, γιὰ κληρονομία τῶν γονέων του τὸν χαρακτῆρα. Εἶναι καλοπροαίρετος μαθητής. Ἀλλοίμονο καὶ δὲν βρίσκω διέξοδο! Τὶ νὰ κάμω; Σὲ ποιὸν ν' ἀποτανθῶ; Τίνος θηρίου τὴν ψυχὴ νὰ πάρω; Πῶς νὰ ξεχάσω τὸ φυσικό; Ἂν σ' ὅλους ρίξω ματιά, θὰ ἰδῶ πῶς ὅλοι φθείρονται ἀπ' τὸν πόνο. Ἂν θυσιάσω τὸν ἕνα, μὲ τὶ μάτια θὰ ἰδῶ τοὺς ἄλλους ποὺ θὰ γίνουν καχύποπτοι καὶ δὲν θὰ μὲ πιστεύσουν; Πῶς θὰ μείνω στὸ σπίτι, ἀφοῦ ἀπὸ ὑπαιτιότητά μου ξεκληρίστηκα; Πῶς θὰ καθίσω στὸ τραπέζι ποὺ τὰ ἐπαρκῆ ἀγαθά του στηρίχτηκαν σ' αὐτὴ τὴ δικαιολογία; Κι'

ἐκεῖνος βέβαια σὲ πλησιάζει μὲ τὴ θυσία τοῦ παιδιοῦ του γεμάτος δάκρυα· ἐσὺ δὲν λυγίζεις μπροστὰ στὸν πόνο, δὲν σκέπτεσαι τὴν περίπτωσι; Καὶ αὐτὸς προτείνει τὰ σπλάχνα του γιὰ πληρωμὴ τῶν τροφῶν. Ἐσὺ ὅμως ὄχι μονάχα δὲν νοιώθεις παράλυσι στὸ χέρι σου μπροστὰ σ' αὐτὰς τὰς συμφορὰς ποὺ ἁπλώνει νὰ δεχθῇ τέτοιου εἴδους πληρωμή, ἀλλὰ καὶ κάνεις παζάρια γιὰ περισσότερα, ὥστε λίγα νὰ δώσῃς καὶ πολλὰ νὰ πάρῃς γιὰ νὰ φορτώνῃς τὸ φτωχὸ μὲ μεγαλύτερο βάρος δυστυχίας.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ μηχανισμὸ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος τοῦ ὄρνιου τέτοιον, ὥστε νὰ μὴ χορταίνῃ αὐτό, καὶ τοῦτο, πρὸς εὐεργεσίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἐσὺ ὅμως, ὁ πλεονέκτης, ἔκαμες τὴν ψυχή σου ἀχόρταγη γιὰ νὰ βλάπτῃς τοὺς πολλούς. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς πλεονέκτας μοιάζουν μὲ τὰ ψάρια ποὺ ἀλληλοτρώγονται. Ὁ μεγαλύτερος καταβροχθίζει τὸν μικρότερον. Κι' ἂν συμβῇ αὐτὸς ποὺ νίκησε τὸν μικρότερον νὰ γίνῃ ἄλλου τροφή, κι οἱ δυὸ μαζὶ μπαίνουν στὴν κοιλιὰ τοῦ τελευταίου. Κι' ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τί ἄλλο κάνουμε στὴν περίπτωσι ποὺ δεσποτεύουμε ἐπάνω στοὺς κατωτέρους μας; Κατὰ τί διαφέρει ἀπὸ τὸ τελευταῖο ψάρι αὐτὸς ποὺ μὲ τὴ λαίμαργο φιλαυτία του βυθίζει στοὺς ἀχόρταγους κόλπους τοὺς ἀδυνάτους; Ἐκεῖνος εἶχε, σὰν φτωχός, τὰ βάσανά του. Ἐσὺ τὸν ἅρπαξες καὶ τὸν ἔκαμες περιουσία σου. Φάνηκες κι' απ' τοὺς ἀδίκους ἀδικώτερος καὶ τὸν πλεονέκτη ἐξεπέρασες. Πρόσεξε μήπως ἔχεις τὸ ἴδιο μὲ τὰ ψάρια κατάντημα καὶ σύ, καὶ πιαστῇς ἀπὸ κανένα ἀγκίστρι ἢ καλάθι ἢ δίχτυ. Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ τὸ ξέρωμε καλά, κι' ἐμεῖς, κι' ἂν γλυτώσωμε ἐδῶ παρὰ τὶς ἀδικίες μας δὲν θὰ ξεφύγωμε ὅμως ἀπὸ τὴν τελευταία τιμωρίαν. Ἀπὸ πλεονεξία ὁ πατέρας σου ἀπέκτησε καὶ σοῦδωσε χτήματα. Νὰ τὰ ἐπιστρέψῃς στὸν ἀδικημένο καὶ νὰ μὴ τὰ καταχρᾶσαι γιατὶ εἶναι ξένα καὶ ὄχι δικά σου. Ἡ κληρονομία αὐτὴ εἶναι ἁμαρτωλή. Ὁ πατέρας σου ἀδίκως ὑπεδούλωσε τὸν ἄλλον καὶ τὸν ἀφῆκε δοῦλον. Ἐσὺ νὰ τοῦ δώσῃς τὴν ἐλευθερία, γιὰ νὰ τὸν ἀνακουφίσῃς ἀπ' τὰ βάσανα καὶ νὰ ἑτοιμάσῃς καὶ σὺ τὴν ἐλευθερίαν σου. Μὴν προφασίζεσαι πὼς ἔχεις παιδιά. Εἶναι παιδιά σου; Νὰ τοὺς μαζέψῃς αἰώνιον θησαυρόν. Ἄφησέ τους καλὸ ὄνομα παρὰ πολὺν πλοῦτον. Κάμε τοῦ παιδιοῦ σου ὅλους πατέρας του μὲ τὴν ἀρετή του. Κατὰ φυσικὸν κανόνα θὰ φύγῃς ἀπ' τὸν κόσμον αὐτόν. Καὶ θ' ἀφίσῃς τὸ παιδί σου ἀνήλικο ποὺ θἄχῃ ἀνάγκη προστατῶν. Ἐσύ, λοιπόν, εἶσαι καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος καὶ τὰ παιδιά σου θ' ἀ-

νατραφοῦν ἀπ' ἐκείνους σὰν νὰ εἶναι δικά τους. Γιατὶ θὰ θυμη' θοῦν πῶς καὶ σὺ εἶχες γίνει πατέρας ὀρφανῶν. Ἐὰν ὅμως ἔζησες στὴν κακία κι' ἐλύπησες πολλοὺς καὶ φάνηκες αἱμοβορώτερος κι' ἀπὸ θηρίο, ὅταν πεθάνῃς τὸ παιδί σου θὰ τὸ ἐχθρεύωνται ὅλοι οἱ ζωντανοί. Ὅπως φοβᾶται κανεὶς τὸ μικρὸ παιδὶ τοῦ σκορπιοῦ μόλις τὸ ἰδῇ, μήπως σὰν ἐνηλικιωθῇ μοιάσῃ τοῦ πατέρα του, ἔτσι καὶ τὰ παιδιά σου, ἐπειδὴ εἶναι κληρονομία τῆς δικῆς σου πονηριᾶς, μπαίνουν στὴν καχυποψία τῶν ἄλλων, καὶ πρὶν ἐνηλικιωθοῦν τὰ ἐχθρεύονται. Γιατὶ ὅπως τὰ ποτάμια ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ μικρὴν ἀρχὴ κατὰ πρῶτον, ἔπειτα σὰν προχωροῦν δέχονται τὶς προσθῆκες σιγὰ—σιγὰ ἄλλων νερῶν καὶ ἐκ τοῦ μηδενὸς αὐξάνουν καὶ ἀποκτοῦν βιαιότητα ὁρμῆς στὸ κύλισμά τους καὶ παρασύρουν κάθε τι ποὺ ἀντιστέκεται στὸ πέρασμά τους, ἔτσι καὶ οἱ πλούσιοι στὴν ἀρχὴ ξεκίνησαν μὲ μιὰ μικρὴ δύναμι καὶ σὰν προχώρησαν ἰσχυροποιήθηκαν μὲ τὶς ἀδικίες ἐκείνων ποὺ ἔχουν στὸ χέρι τους. Μαζὶ μ' αὐτοὺς τώρα ὑποδουλώνουν καὶ τοὺς ὑπολοίπους καὶ ἡ περιουσία ποὺ ἀποκτοῦν μὲ τὴν κακία τους μεγαλώνει τὴν δύναμιν. Καθένας τώρα ἀπὸ τοὺς ἀδικημένους τακτοποιεῖται ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ κάνῃ κανένα κακὸ ἢ νὰ ζητάῃ δικαιοσύνη ἐπάνω σ' αὐτά.

Λοιπόν, μὴν ἐπιθυμήσῃς τὸ χρυσάφι τοῦ πλησίον σου. Μὴν προσθέτεις ἐπάνω στὸ αὐλάκι σου ἄλλο αὐλάκι γιὰ νὰ μεγαλώσῃς τὸν τόπο ποὺ σοῦ ἀνήκει. Γιατί, ὅσο μὲ ξένες προσθῆκες πλατύνεις τὴ γῆ, τόσο καὶ πιὸ μεγάλη κάνεις τὴν ἁμαρτία σου. Καὶ ἡ μὲν γῆ ποὺ σιγὰ—σιγὰ τὴν ἔκαμες χτῆμα σου μὲ τὴν πλεονεξία, μένει ἐδῶ, δὲν εἶναι δική σου, ἀλλ' ἐκείνων ποὺ ἔρχονται ὕστερα ἀπὸ σένα, ἐσὺ δὲ ἀφίνεις στὸν διάδοχό σου μιὰ περιουσία ἀπὸ ἀδικίες. Ἡ γῆ στέκεται μονίμως ἐδῶ, ἀλλ' ἡ ἁμαρτία θ' ἀκολουθήσῃ ὅπως ἡ σκιὰ πίσω ἀπὸ κάθε ψυχή. Γιατί, καθὼς ἡ σκιὰ ἀκολουθεῖ τὸ σῶμα, ἔτσι καὶ ἡ ἁμαρτία εἶναι κολλημένη στὴν ψυχή. Ἄλλως τε ὅσοι μὲ τὸ σφετέρισμα τῆς περιουσίας τοῦ διπλανοῦ τους μεγάλωσαν τὰ ὅρια τῶν δικῶν τους κτημάτων καὶ πρόσθεσαν κτήματα ἀπ' τοὺς στεναγμοὺς τῶν ἀδικημένων, αὐτοὶ ἀπεξενώθησαν τῆς θείας εὐλογίας. Καί, ὅπως λέγει ὁ Προφήτης Ἠσαΐας, ἐκεῖ ποὺ δούλεψαν δέκα ζευγάρια βόδια, δὲν θὰ μαζέψουν παρὰ μία φούχτα. Καὶ ὅπου ἐσπάρησαν τριακόσιες ὀκάδες περίπου, θὰ πάρουν μονάχα δέκα ὀκτώ. Κακὸς εἶναι ὁ πλεονέκτης στὴν πόλι ὡς σύνοικος, κακὸς καὶ στοὺς ἀγρούς. Ἡ θάλασσα γνωρίζει

τὰ ὅριά της. Ἡ νύχτα δὲν ξεπερνᾷ τὸ ἀρχαῖο μέτρο της. Ἀλλ' ὁ πλεονέκτης οὔτε τὸ χρόνο σέβεται, οὔτε τὰ ὅρια, οὔτε συγχωρεῖ τὴν συνέχεια τῆς διαδοχῆς. Μιμεῖται τὴ βία τῆς φωτιᾶς. Ὅλα τ' ἁρπάζει, ὅλα τὰ ἐκμεταλλεύεται. Ὅσα τὸ μάτι βλέπει, τόσα καὶ ὁ πλεονέκτης ἐπιθυμεῖ. Οὔτε ποτὲ τὸ μάτι θὰ χορτάσῃ μὲ ὅσα βλέπει, οὔτε καὶ ὁ φιλάργυρος θὰ σταματήσῃ νὰ ζητᾷ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔχει. Ὁ Ἅδης δὲν εἶπεν ἀρκεῖ, οὔτε καὶ ὁ πλεονέκτης εἶπε ποτὲ ἀρκεῖ. Καὶ ἀπ' ἐδῶ τί κέρδος βγαίνει; Ἀϋπνίες, ζαλάδες, φροντίδες. Τὸν Δικαστὴ περιμένουμε κι' ὁ πλεονέκτης ὅλο στὴν ἁρπαγὴ ἔχει τὸ νοῦ του. Σκέπτεται τὴ νύχτα ποιὸς φαρμακερὸς δικηγόρος θὰ βρεθῇ νὰ μιλήθῇ γιὰ νὰ πληρώσῃ ψευδομάρτυρας, πῶς θὰ στριμώξῃ αὐτὸν ποὺ βρίσκεται χωρὶς προστασία, πῶς θὰ τὸν χιλιοβασανίσῃ. Καὶ σὰν ἔλθῃ στὸ Δικαστήριο καὶ κλέψῃ τὴν ἀλήθεια, θὰ τοὺς φάῃ καὶ τοὺς δυό, μὲ τὴν ἀντίκρουσιν τῶν Δικαστῶν καὶ τὴν ἐπιπρόσθετη πλεονεξία τοῦ ἀδικηθέντος. Ὁ πλεονέκτης μέρος τοῦ πλούτου του φανερώνει, μέρος δ' αὐτοῦ τοῦ πλούτου τὸ ἔχει θαμμένο σ' ἀβέβαιες ἐλπίδες, ποὺ δὲν εἶναι κἂν ἐλπίδες. Γιατὶ ἂν τ' ἀποθέματα ἐτοποθετοῦντο σ' ἐλπίδες ἀσφαλῶς ἡ προετοιμασία θὰ ἐγένετο πρὸς αἰωνίαν ἐλπίδα. Ἀλλὰ τώρα τὸν ἀσταθῆ πλοῦτο κρύβει κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ νομίζει πὼς τὴ ζημία ποὺ ἔρχεται τὴ διώχνει. Ἀλλ' ἂν βέβαια, ἔλθῃ ἡ ἀνάγκη, τοῦτο εἶναι ἀβέβαιον. Ὅμως θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποὺ θὰ μετανοιώσῃ, γιατὶ δὲν διεχειρίσθη καλὰ τὸν πλοῦτο. Αὐτὸ εἶναι τόσο φανερὸ ὥστε τὸ παίρνω ἐπάνω μου. Τί κάνεις δυστυχισμένε; Παραδίδεις στὴ γῆ τὸ θησαυρό; Πότε θὰ χρησιμοποιήσῃς αὐτὰ ποὺ ἔχεις; Πότε θ' ἀπολαύσῃς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ χωρὶς ἀνάπαυλα κουράζεσαι ν' ἀποκτήσῃς; Δὲν προβάλλεις τόσες προφάσεις ν' ἀφαιρέσῃς τοῦ διπλανοῦ σου; Λές: μοῦ κρατεῖ ἴσκιο τοῦ γείτονα τὸ σπίτι, προκαλεῖ ἀνησυχίες, φιλοξενεῖ ἀγύρτες. Ἐὰν ἐπιθυμῇς τὸ σπίτι τοῦ γείτονά σου, δὲν θὰ λείψῃ ποτὲ ὁ γείτονας, καί, κατ' ἀνάγκην, θὰ πρέπῃ μὲ τὴν ὄρεξι πὄχεις νὰ κάμῃς ἐντελῶς δική σου καὶ τὴν τελευταία ἄκρη τῆς γῆς. Κι' ἂν αὐτὸ εἶναι ἀκατόρθωτο, ἀπ' τὴν πρώτη σου σκέψι σταμάτησε τὴν ὁρμή σου πρὸς τὸ κακό, ὢ ἄνθρωπε, κι' ἀρκέσου σ' ὅσα ἔλαβες, μεῖνε σ' ὅσα ἔχεις, καὶ ζήτησε νὰ μάθῃς πὼς τὰ μέγαρα ἀκριβῶς ποὺ στάθηκαν ἀπὸ ἀδικίες, ἐρήμαξαν ἀπὸ τοὺς οἰκοδεσπότας των, καὶ πολλὰ χωράφια ποὺ ἀπεκτήθησαν μὲ πλεονεξίες, ἔμειναν πολλὲς φορές, ἄγονα. Ἡ θεία δίκη δὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἐκδηλωθῇ

κι' ἐδῶ. Προλαμβάνει τὴν μέλλουσαν κρίσιν καὶ τὰ σπίτια ποὺ ξεχώρισαν ἄδικα ἀχρηστεύονται καὶ χάνουν κάθε σημασία, γιατὶ ἐρημόνονται ἀπὸ κατοίκους. Ἐκεῖνος ποὺ σφοδρὰ ἐπιθυμεῖ, τὰ ξένα, σὲ λίγο θὰ θρηνήσῃ, μετὰ θὰ χάσῃ καὶ τὰ δικά του. Τὶ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἐφόνευσε τὸν Ἰσραηλίτην Ναβουθαί; Δὲν ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Ἀχαάβ;

Θυμήσου τὴν ἡμέραν ἐκείνην ποὺ θ' ἀποκαλυφθῇ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Θυμήσου τὴν λαμπρὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὅταν θ' ἀναστηθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ ἔπραξαν ἔργα ἀγαθὰ σὲ ἀνάστασιν ζωῆς, κι' ὅσοι ἔπραξαν πονηρὰ σὲ ἀνάστασι κρίσεως. Αὐτὰ νὰ σὲ στενοχωροῦν, κι' ὄχι ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Πῶς νὰ σὲ κάμω νὰ ρθῇς στὰ λογικά σου; Τὶ νὰ σοῦ εἰπῶ; Τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν τὴν θέλεις. Τὴν κόλασι δὲν τὴν φοβᾶσαι. Ἀπὸ ποὺ νὰ ἔλθῃ ἡ γιατρειὰ τῆς ψυχῆς σου; Ἐὰν τὰ φρικτὰ δὲν φοβᾶσαι, τὰ εὐχάριστα δὲν σὲ συγκινοῦν, τότε τὶ συζητᾶμε μὲ τὴ σκληρὴ καρδιά σου; Θὰ ἤθελα, πλεονέκτη, νὰ σταματοῦσες τὰ ἔργα τῆς ἀδικίας λιγάκι, καὶ νὰ δώσῃς εὐκαιρία στοὺς λογισμούς σου τέτοια, ὥστε νὰ ζωντανέψουν μπροστά τους τὴν πραγματικότητα: σὲ τὶ εἴδους τέρμα θὰ φθάσῃς μὲ ὅσα σκοτώθηκες νὰ μαζέψῃς. Ἔχεις τόσα καλλιεργήσιμα χωράφια, ἄλλα τόσα γεμάτα δένδρα φυτευμένα, ἔχεις βουνά, κάμπους, δάση, ποταμούς, λειβάδια. Λοιπόν, τί ὑπάρχει, ὕστερ' ἀπ' αὐτά; Τρεῖς πῆχες τόπος. Δὲν θὰ σοῦ εἶναι ἀρκετὸ τὸ βάρος λίγων λίθων νὰ κλείσουν τὴν δύστυχη νεκρὴ σάρκα σου στὴ φυλακή; Γιὰ ποιὸν παρανομεῖς; Γιατὶ μαζεύεις στὸ χέρι σου ἀκαρπία, καὶ ὕλη γιὰ τὸ αἰώνιον πῦρ; Δὲν θὰ ξαστερώσῃ τέλος πάντων, τὸ μυαλό σου ἀπ' αὐτὴ τὴ μέθη; Δὲν θὰ σκεφθῇς ὀρθά; Δὲν θὰ ρθῇς στὰ συγκαλά σου; Δὲν θὰ φέρῃς μπροστὰ στὰ μάτια σου τὸ Δικαστήριον τοῦ Χριστοῦ; Καὶ τὶ λόγια θὰ βρῇς πρὸς ἀπολογίαν, ὅταν γύρω σου βρίσκωνται τότε ἀδικημένοι καὶ σὲ κατηγοροῦν δυνατὰ ἐνώπιον τοῦ Δικαίου Κριτοῦ; Τὶ θὰ κάμῃς; Ποιοὺς συνηγόρους νὰ σὲ ὑπερασπίσουν θὰ πληρώσῃς; Ποιοὺς μάρτυρας θὰ παρουσιάσῃς; Πῶς θὰ πλανέψῃς τὸν ἀναπλάνευτο Δικαστή; Ἐκεῖ δὲν ἰσχύει οὔτε δικηγόρος, οὔτε ὑπάρχει πιθανότης κἂν νὰ κλαπῇ ἡ ἀλήθεια ἀπ' τὸ Δικαστὴ μὲ δικολαβίες. Ἐκεῖ δὲν ἀκολουθοῦν κόλακες, οὔτε χρήματα, οὔτε ὄγκος ἀξιώματος. Θὰ εἶναι ἔρημος ἀπὸ φίλους, ἔρημος ἀπὸ βοηθούς, χωρὶς συνήγορο, λυπημένος, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, κατάμονος χωρὶς πρόσωπο μὲ παρησία. Γιατί, ὅπου κι' ἂν στρέψῃς τὸ κεφάλι σου θὰ ἰδῇς καθαρὲς τὶς εἰκόνες

τῶν κακῶν πράξεών σου. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τὰ δάκρυα τοῦ ὀρφανοῦ, ἀπ' τὴν ἄλλη τὸ στεναγμὸ τῆς χήρας καὶ γύρω σου τοὺς χιλιοσκοτωμένους φτωχούς, τοὺς ὑπηρέτας ποὺ ἐβασάνιζες, τοὺς γείτονας ποὺ ἐξώργιζες. Ὅλα θὰ ἐπαναστατήσουν ἐναντίον σου, καὶ θὰ σὲ περιστοιχίσῃ ἕνας κύκλος τῶν κακῶν σου πράξεων.' Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει κἂν δυνατότης ἀρνήσεως, ἀλλὰ φραγμὸς σὲ κάθε ἀναίσχυντο στόμα. Γιατὶ γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς πράξεις θὰ σὲ κατηγοροῦν, χωρὶς ν' ἀφίσουν φωνή. Καὶ ὅπως τὶς ἔφτιασες ἔτσι θὰ φανοῦν.

Ἂς ἀποφύγωμε, λοιπόν, τὸ φοβερώτατο πάθος τῆς πλεονεξίας ὅσο μποροῦμε, γιὰ νὰ γλυτώσωμε τήν τιμωρίαν ποὔρχεται σἂν ἀπειλὴ ἐναντίον μας, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν μὲ τὴν δύναμι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις μαζὶ μὲ τὸν Ἄναρχο Πατέρα Του καὶ τὸ Πανάγιον καὶ Ζωοποιὸν Πνεῦμα, τώρα καὶ εἰς τοὺς ἀτέλειωτους αἰῶνας. Ἀμήν.—

Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί
ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος
Ἡσ. ζ', 14.
Α'. Τιμοθ. γ', 16

Νὰ προτιμᾷς καλὸ ὄνομα στὴν Κοινωνία ποὺ ζῇς, παρὰ πλοῦτο πολύ. Τὸ καλὸ ὄνομα τὸ ἀποκτᾷς ὅταν, ὄχι μονάχα ἀποφεύγῃς νὰ κάμῃς τὸ κακό, ἀλλ᾽ ὅταν πράττῃς καὶ τὸ καλό. Νὰ μὴν εἶσαι μόνον ἄρνησις ἀλλὰ καὶ θέσις.

Τὸ καλὸ ὄνομα ξεπερνᾷ σὲ ἀξία τὸ ἀσῆμι καὶ τὸ χρυσάφι. Πιστοὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι ποτὲ δὲν ἔνοιωσαν στὴ ζωή τους ἐρημιά, ἂς ἦσαν φτωχοί, γιατὶ εἶχαν τὸ Θεὸ κλείσει στὴν καρδιά τους γιὰ θησαυρό, καὶ τὰ ξυπόλητα πόδια τους περπάτησαν στὸ χαλὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἀδιαφθόρου Κοινωνίας ἡ ὁποία βαθμολογεῖ.

Τὸ καλὸ ὄνομα, σὰν ἀτομικὸς θησαυρός, εἶναι καὶ μένει ἕνα αἰώνιον ἀπόκτημα, καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ἐξουσία καὶ τὴ δύναμι νὰ τὸν ἀφαιρέσῃ. Ζῇ πάντα μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς γαλήνης ὁ φτωχὸς ἐνάρετος, ἐνῷ ὁ πλούσιος ποὺ προσπαθεῖ νὰ θεμελιώσῃ τὴν εὐτυχία του σὲ ὑλικὰ ἀγαθά, ζῇ πάντα μὲ τὸ φόβο κι᾽ ἂς φαίνεται ἐπιφανειακὰ εὐτυχισμένος. Ὅσα ξέρει ἡ δική του καρδιὰ δὲν τὰ βλέπει τὸ δικό σου μάτι.

Πίστευε πὼς εἶναι εὐλογημένο ἀπὸ τὸ Θεὸ τὸ στεγνὸ ψωμάκι ποὺ τρῶς κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς τιμῆς σου, παρὰ τὰ πλούσια ἀγαθὰ στὸ τραπέζι τῆς ἀτιμίας, ποὺ θαμποφωτίζεται μὲ τὴν πίσσα ἀδικιῶν

Δὲν πρέπει ἕνας πλούσιος νὰ καυχᾶται γιὰ τὸν πλοῦτο του· μιὰ τέτοια καύχησις εἶναι φαινόμενο ἀνοήτου ἀνθρώπου γιατί, πρῶτον δὲν εἶναι κάτι τὸ μόνιμον ὁ πλοῦτος, δεύτερον, φουντώνει τὸ φθόνο καὶ τὸ μῖσος τῶν φτωχῶν ποὺ δυστυχοῦν, τρίτον ἀφαιρεῖ πνευματικότητα, ψυχικὴν γαλήνην, τέταρτον δέ, ἂν δὲν διατεθῇ δι᾽ ἔργα ἀγαθά, ἀνοίγει διάπλατα τὴν πόρτα τῆς κολάσεως.

Ὅταν ὁ πλοῦτος συσσωρευθῇ μὲ ἀδικίες στὸ ἀχόρταγο στομάχι τοῦ πλουσίου, ἀργὰ ἢ γρήγορα, κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, θὰ προκαλέσῃ ἐξαντλητικὸν ἔμετον.

Ὅποιος στηρίζεται ἐπάνω στὴ δύναμι τοῦ πλούτου, θὰ γκρεμισθῇ. Μυστηριώδεις ἠθικαὶ δυνάμεις, λαϊκὰ ξεσπάσματα ἐξεμηδένισαν τὴν ἰσχὺν τοῦ πλούτου καὶ μετέβαλαν τοὺς κατόχους των σὲ ἐλεεινὰ ἁπλᾶ μορμολύκεια. Ὅπως δὲ λέγει καὶ ἡ λαϊκὴ παροιμία, «τὸν κοψοφτεριασμένο ἀετὸ τὸν τσιμπᾶνε καὶ οἱ κόττες.»

Εἶναι συνηθισμένο, καὶ μάλιστα

στὴν ἐποχή μας, πού, κατὰ τὸν θεῖον Ψαλμῳδόν, πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν. Ἄνθρωποι τῆς ἐξουσίας, τοῦ πλούτου, τῆς χλιδῆς, κατήντησαν νὰ γίνουν δοῦλοι τῶν δούλων τους, καὶ ἦσαν ἐξηρτημένοι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἐλεημοσύνης τῶν ἄλλων, γιὰ νὰ κινοῦν τὸν οἶκτο ἐκείνων ἀκόμη ποὺ ἐτρέφοντο ἀπὸ τοὺς ξεπεπεσμένους.

Δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος ὁπλισμὸς ἀσφαλείας καὶ ἀμύνης, ἀλλ' ἡ ἀρετή. Δὲν εἶναι ἡ κοσμικὴ ἐξουσία καὶ δόξα, ἀλλ' ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, τὰ ἀγαθὰ ἔργα καὶ ἡ ἐκδαπάνησις ὑπὲρ τοῦ πλησίον μας.

Ὁ πλοῦτος κάμνει τοὺς ἀπίστους καὶ ὑλιστὰς ἐγωιστάς, ὑπερηφάνους, προκλητικούς κατὰ τῶν ἀδυνάτων καὶ φτωχῶν.

Τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ ζωντανοὶ ὀργανισμοὶ ποὺ βρίσκονται στὴ θάλασσα στὴν ξηρὰ καὶ στὸν ἀέρα ἐξ ἴσου τὰ νέμονται. Μονάχα ὁ ἄνθρωπος, μὲ σύμβουλό του τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας ἐδημιούργησε τὴν κοινωνικὴν ἀνισότητα.

Τὸ νὰ ἐλπίζῃς στὸ νεκρὸ πλοῦτο πεθαίνεις πλέον γιὰ τὸ Θεό. Ὁ πλοῦτος ἢ θὰ σ' ἀφίσῃ καὶ θὰ πετάξῃ σὲ ξένα χέρια, ἤ, τὸ βεβαιώτερον ποὺ τὸ βλέπεις, θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃς ἐσύ, θέλεις δὲν θέλεις.

Ἐὰν ἐλπίζῃς στὸ Ζῶντα Θεόν, ἀπαλλάσσεσαι ἀπὸ τὸ ἄγχος καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ προκαλοῦν σκέψεις ἀπίστου στὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν ἐλπίδα στὴν ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ ἁγίου Θεοῦ γαληνεύεις καὶ ἀνακαλύπτεις μόνος σου ὅτι μπορεῖς νὰ βρῇς τὴν εὐτυχία σου στὴ γωνιὰ μιᾶς φτωχικῆς καλύβης καὶ σ' ἕνα πιάτο ἀγριόχορτα.

Ὅταν ὁ πλούσιος γίνεται τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Θεοῦ σὲ ἔργα φιλανθρωπίας τότε εὐλογεῖται καὶ αὐτὸς καὶ τὰ ἀγαθά του.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ ἄγχος καὶ τὴν ἀγωνία, σημειώνει: «Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐαὐταρκείας.» Δηλαδή, ὅταν εἶσαι θεοφοβούμενος ἄνθρωπος καὶ μὲ τὰ ἀπαραίτητα μονάχα τῆς συντηρήσεώς σου, εἶσαι ὁ πλουσιώτερος ὅλων. Τὰ περιττὰ δὲν σοῦ χρειάζονται, γιατὶ δὲν εἶσαι ἕνας πλεονέκτης.

«Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν δυνάμεθα· ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα τούτοις ἀρκεσθησόμεθα.» Ἰδοὺ ὁ χρυσοῦς κανὼν τῆς πορείας μας πρὸς τὴν πνευματικωτέραν ζωήν. Ἡ πλεονεξία εἶναι μιὰ ψυχικὴ ὑδροπικίασις, καὶ ἡ δίψα τῶν περισσοτέρων εἶναι πυρετὸς φυματικοῦ.

Ἡ μανία τοῦ πλουτισμοῦ ὄχι μόνον δὲν καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ, ἀλλὰ καὶ τὸν τυλίσσει σὲ δίχτυα πολλῶν πειρασμῶν: « Οἱ βουλόμενοι πλουτεῖν ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν » λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ καταλήγει :

«Ρίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινες ὀρεγόμενοι ἐπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς.»

Ἡ φιλαργυρία τροφοδοτεῖ τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας καὶ στὴ σατανική της δύναμι ὀφείλεται ὁ πυρετὸς τῆς φιλοπλουτίας ὁ ὁποῖος κατατήκει τὴν ψυχὴ τοῦ πλεονέκτου.

Ὅσα ποτάμια νεροῦ κι᾽ ἂν δεχθῇ ἡ θάλασσα, ποτὲ δὲν θὰ φωνάξῃ: ἀ ρ κ ε ῖ ! Καὶ μὲ ὅση εὔφλεκτη ὕλη ἂν τροφοδοτῇς τὴ φωτιά, ποτὲ δὲν θὰ σοῦ εἰπῇ: φθάνει πιά ! Ἔτσι καὶ ὁ πλεονέκτης· δὲν χαίρει γιὰ τὰ τόσα πολλὰ ποὺ ἔχει, δὲν γαληνεύει μέσα στὴν πλήμμυρα τῶν ὑλικῶν θησαυρῶν του, ἀλλὰ στενοχωρεῖται γιὰ ὅσα δὲν ἔχει, ἔστω καὶ ἂν δὲν τοῦ χρειάζωνται.

Ἡ πλεονεξία φανερώνει ἄνθρωπον ἀντιπνευματικὸ καὶ σφιχτοδεμένο στὴ γῆ, χωρὶς ψυχικὰ ὡραῖα φτερουγίσματα, ποὺ εἶναι ἴδιον ἐλευθέρων ψυχῶν ποὺ πετοῦν ψηλὰ ἀπ᾽ τὸ χῶμα.

Ἡ πλεονεξία εἶναι ἕνα θηρίο ἀχόρταγο μὲ στομάχι τὴν ἄβυσσον.

Φωτογραφία τῆς ἀποπερατωθείσης κάτω καὶ μεσαίας ἀνατολικῆς πτέρυγος τῆς ἀνεγειρομένης Ὀρφανικῆς Στέγης τῆς Ἀδελφότητος « ΚΥΨΕΛΗ.»

Ὑπὲρ τοῦ ὡς ἄνω ἱεροῦ σκοποῦ ἀπεστάλησαν ἐκ μέρους τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ δραχμαὶ 1.000, εἰς β.΄ δόσιν, ἐκ μέρους τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ δραχμαὶ 1.000, εἰς β.΄ δόσιν.

Διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀπέστειλαν: Ἀνώνυμος, δραχμὰς 2.000, Ἀνώνυμος, δραχμὰς 1.500, Ἀνώνυμος δραχμὰς 3.000, ἡ κ. Σοφία Παπαχρήστου, δραχμὰς 900, ὁ Φιλανθρωπικὸς Σύλλογος «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων», Παλαμηδίου 70, δραχμὰς 1.000 εἰς β.΄ δόσιν. Τέλος προσέφερε δραχμὰς 300 καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ ΦΙΛΟΘΕΟΥ τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἰδιαιτέρως συγκινεῖ τὴν Ἀδελφότητα τὸ γεγονὸς ὅτι εὑρίσκονται μεταξὺ τοῦ ἁγνοῦ μας λαοῦ καὶ πτωχοὶ βιοπαλαισταὶ οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐνισχύουν ἐκ τοῦ ὑστερήματός των μὲ διάφορα μικροποσὰ τὰ ὁποῖα κλείουν ἀγάπης θυσίαν.

Ἡ ἡμετέρα Ἀδελφότης αἰσθάνεται καὶ αὖθις τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπευθύνῃ τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας της πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀξιοσέβαστα καὶ ἀγαπητά της πρόσωπα, καὶ νὰ εὐχηθῇ εἰς Ἐκεῖνον ποὺ ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν, ἵνα ἡμεῖς, τῇ πτωχείᾳ Του, εἰς ἔργα ἀγαθὰ πλουτῶμεν, ὅπως χαρίζῃ κάθε Του εὐλογίαν.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τοῦ ἐτησίου κύκλου τοῦ 1960, παρακαλοῦμεν τοὺς ἀγαπητούς μας συνδρομητὰς ὅπως εὐαρεστηθοῦν καὶ ἀποστείλουν, ἢ ἂν τὴν ἀπέστειλαν, νὰ ἀνανεώσουν τὴν μικράν των συνδρομὴν δι᾽ ἐπιταγῆς, διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον ἔκδοσιν τῆς «ΚΥΨΕΛΗΣ» ποὺ εἶναι ἡ φωνὴ τῶν ὀρθοδόξων Πατέρων εἰς τοὺς ὁποίους πρέπει ν᾽ ἀνοίξωμεν τὴν θύραν τῆς καρδίας μας.
Καὶ τώρα, ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑΣ ΕΟΡΤΑΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Πωλούμενα ὑπὲρ τῆς Ὀρφανικῆς Στέγης «ΚΥΨΕΛΗΣ»

1.—30 ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ: Σύγγραμμα ψυχολογικόν, ἀποκαλῦπτον καὶ ἀναλῦον τὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ἐκ τῆς ἀρνητικῆς των πλευρᾶς, ἀπαραίτητον βοήθημα διὰ Καθηγητὰς καὶ μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου, διὰ Πνευματικοὺς Πατέρας καὶ Ἱεροκήρυκας. Τιμᾶται δραχ. 20.— Σελ. 120.

2. — ΕΤΣΙ ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΝ ΟΙ ΦΤΩΧΟΙ: Συγκινητικὴ ἱστορία ἑνὸς πτωχοῦ νέου ποὺ ἀξιοποίησε μὲ τὴν πίστι του καὶ τὴν ἀρετή του τὸν ψυχικό του δυναμισμό. Διδάσκει τοὺς νέους τὸ πῶς μὲ ἀκατάβλητον θάρρος θ' ἀντιμετωπίζουν τὰ προβλήματά τους. Ἐπηνέθη δημοσίᾳ ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως κατὰ τὴν δίκην τῆς 2)7)55. Σελίδες πυκνοτυπωμένες 285. Τιμᾶται δραχ. 20.

3.— ΕΒΡΑΪΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ: Συντριπτικῆς δυνάμεως σύγγραμμα κατὰ τῆς σκοτεινῆς Ὀργανώσεως τῶν Μασσώνων. Ἐπιστημονικὴ ἀναίρεσις τῆς πλάνης των. Σελ. 145. Δραχ. 15.

4. — ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ: Τρία δραματικὰ Χριστιανικὰ ἔργα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν ζωὴν τῶν πρώτων Χριστιανῶν, δυνατῆς ποιητικῆς συνθέσεως, ποὺ καὶ ὡς ἁπλᾶ ἀναγνώσματα κατασυγκινοῦν καὶ φρονιματίζουν. Σελ. 192 Δραχ. 20.

5. ΦΩΣ ἢ ΦΩΤΙΑ καὶ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ: Δύο βιβλία, ἰδεολογικῆς μάχης, δι' ὧν προεφητεύθη ἡ ἐπακολουθήσασα ὀργανικὴ διάσπασις τῆς Ἀδελφότητος τῶν θεολόγων ἡ «Ζωή», Σελ. 260 δρχ. 15. ἀμφότερα.

Ἅπαντα τ' ἀνωτέρω βιβλία πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΜΗΝΙΑΙΟΥ ΠΑΤΕΡΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «Κ Υ Ψ Ε Λ Η»

Διὰ τὰς Ἱ. Μητροπόλεις δραχ. 50.— Διὰ πάντας τοὺς λοιποὺς δραχ. 30.—Ἐξωτερικοῦ δολ. 2. —Τιμὴ ἑκάστου τεύχους δραχ.2.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Διὰ πᾶσαν παραγγελίαν καὶ ὑπόθεσιν σχετιζομένην μὲ τὸ περιοδικόν μας «ΚΥΨΕΛΗ». ν' ἀπευθύνεσθε: Δ)ίδα Κατίναν Γ. Παπαϊωάννου, Κατηχήτριαν, Περικλέους 64. ΓΛΥΦΑΔΑ - ΑΤΤΙΚΗΣ